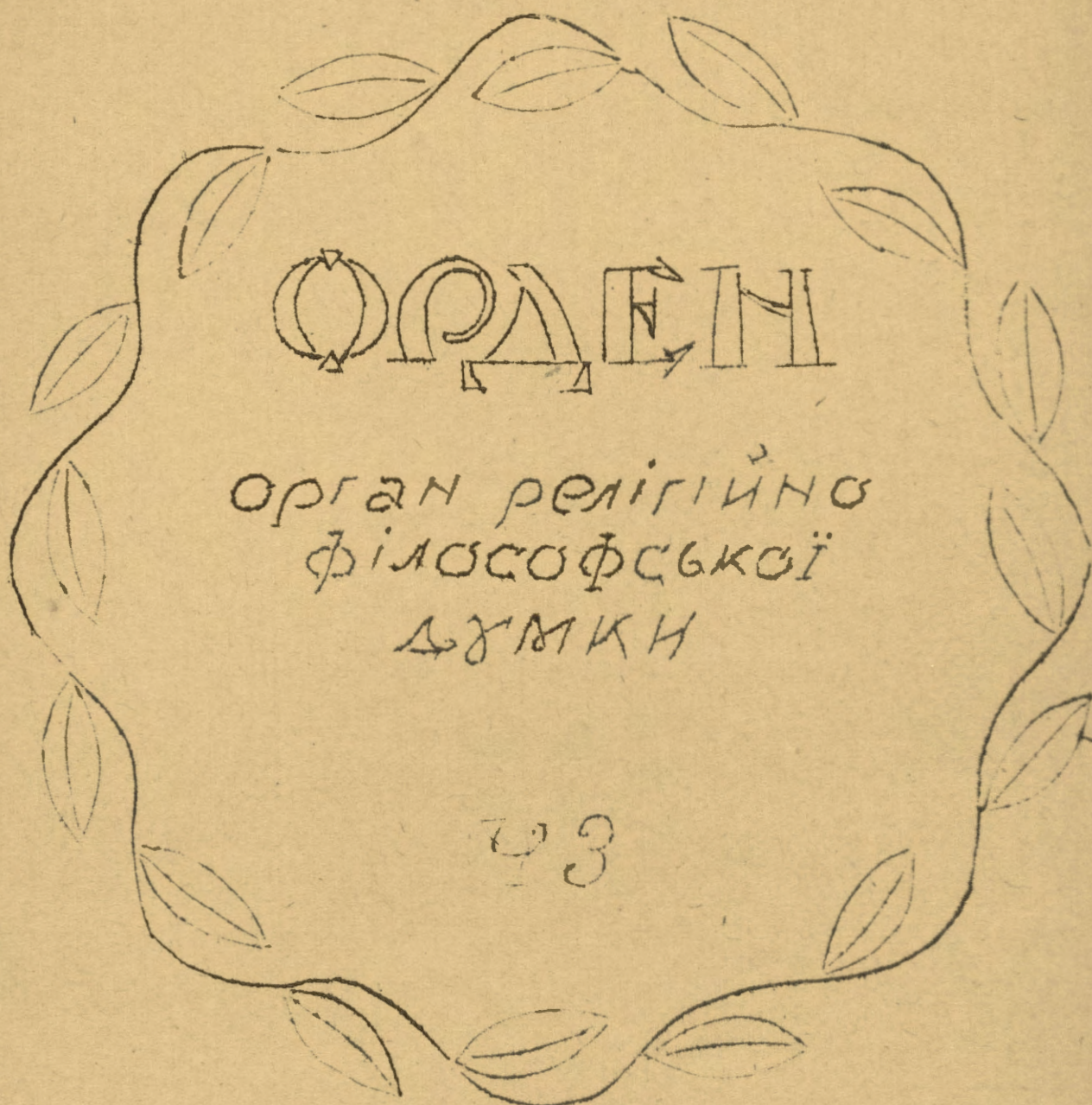

130
2176

ОРДЕН

орган релігійно
філософської
думки

93

УКРАЇНСЬКИЙ
Б.....
МУЗЕЙ-АРХІВ

Грудень

1945

І Н Д Р А О В І Т Л О Т В О Р Н І Ї

/Ригведа, III, 39./

Бухає в грудей буркунт — бистринь патхнінь,
Гимном у небо рине нестримано,
Розцалма віщу міць жертвогорінь!
Почуй що піомо з патхнінь виблимаю!

В небі зроджена, в небо рветься з землі,
До Індри рине в громовім патхненні.
Думка і віра дідів, творча мисль віків,
В новому блиску вибухне в Ордені.

Зродив із мови всемогутнім словом
Лицарів-близюків, горців ранку;
Грядуть лелітні почоборці ополом,
Крешуть на небі проволоть світанку.

Воли батьки нам! Слава їх велика..
Лицарі-борці за світло сонця й зір.
Індра-їх міць, їх потужний владика,
Що зорі творить і мстає в простір.

Як друзів своїх повів він дев'ятку,
Щоб зловити турів стадо золоте,
Тоді, це Індра й воїни в десятку
Добули з безодні сонечко святе.

Мід соми, окритий у лоні туриці,
Вистежив Індра на степу безкраїм
І в глибини, з бездонної .. темниці,
Добув і в жмені, блиском розоялній,

Вічний вогонь всебуття несе крізь тьму,
Щоб ми перемогли кривду й зло в борні!
Ця жертва соми хай окріпить міць твою!
Герця цалкого прийми палкі пісні!

Хай розгориться, хай вєсвіт вєсь пройме
Святий вогонь, у жертві хай палає!
Для смертних рєсні дари з небєс несе
Індри Орден. Міць його світ тримає.

Кличемо Індру, мужого буйтура,
Клявє всіх витязів кличем до бою:
Розбий ворожу міць, як громобуря!
Дай нам благодать потуги, герою!

Переклав з санокриту
Володимир.

В О Л О Д И М И Р

КАЙДАНИ ПОРВІТІ!

/у століття "Заповіту"/

Порвіть кайдани, що в'яжуть ваш дух, а тоді знайдете силу,
щоб зірвати кайдани фізичні.

Ви є зв'язані кайданами страху.

Страх заморожує вашу душу, ваші пориви, ваші думки,
ваші діла.

Страх — це безвлад, що опановує ваші члени міцніше від
волки кайданів.

Страх стискає вас за горло міцніше, ніж найжорстокіша цен-
зура.

Страх стискає ваше серце міцніше, ніж кліщі найжорстокіших
тортур.

Страх зв'язує вашу думку міцніше, ніж залізна клітка зв'я-
зує холодного орла. Страх робить вашу думку безкрилою.

Страх переміщує вас у черепаку і у змію.

Найпотужніша тюрма на світі зафіксується в тій самій
секунді, коли ввесь парід прожене страх із свого серця.

Страх — це найгрізніший ворог волі.

Страх — це знаряддя панування тиранії і зла на світі.
Це матеріал, з якого будуються імперії злочину і безправства.

Народи часто моляться до Демона Страху, як до Бога.

І йдуть із обійми рабства і смерті.

Ви не признаєтеся перед собою, що цьому "богові" і слугу-
жить ваше серце — а тим же міцніше кайдани накладаєте на
дух ваш.

Ви ще не знаєте найгрізнішого ворога волі.

Як зможете її досягнути?

Проженіть зміз страху із найтайніших закутин вашого серця - а тоді станете вільними.

Ви боїтеся ворога, ви боїтеся опінії суспільної, ви боїтеся правди, ви боїтеся забобів, ви боїтеся партії-свої і чужої, ви боїтеся самих себе, ви боїтеся чину, ви боїтеся смерти.

Як можете бути вільні?

Ви є зв'язані кайданами зненависті.

Ви зв'язані кайданами зависти.

Ви зв'язані кайданами засліплення.

Ви зв'язані кайданами жаги.

Ви зв'язані кайданами егоїзму.

Ви зв'язані кайданами томлоти і неевідомости.

Ви зв'язані кайданами елабовольности, бездіяльности, зневіри.

Ви зв'язані кайданами духового рабства.

Як можете бути вільні?

Ви не будете вільні навіть тоді, коли б хтось подарував вам волю "задурно".

Порвіть кайдани; що візьмуть ваш дух, а тоді владете силу, щоб зірвати кайдани фізичні.

Тому Шевченко хотів зняти з вас кайдани духові.

Він хотів, щоб його слово було ножем дволезним. Щоб розпахало ваше трудне серце, вицидило з нього оукрувату кров і залило туди живої, чистої, святої козацької крови.

Він хотів, щоб ви стали так, як він, святими лицарями.

В столітті "Заповіту" проясніть, що ви будете його здійснювати в кожній хвилині вашого життя, в кожному ударі вашого серця.

Тоді буде він здійснений.

Кайдани порвіте!

х
х х

Заповіт Шевченка зроджений із тої самої основної сили його душі, із лицарської святости, що її ілюмі пайвеличавіні його твори.

Є в ньому місце, що його можна зрозуміти тільки в світлі найглибшої езотеричної філософії сходу.

Місце, в якому дух Шевченка формує своє позагробове поле.

Ми вже бачили в "Перебенді", як перед ним отворявся шлях аж до неба — шлях найчистішої, неземної святости, святости самотника. Але він свідомо вибрав шлях земної місії. Він не відцурається, але піде між них, щоб вести їх на ті висоти, де сам живе. Він не замкнеться для світа, не заховає своєї думи, але широко розкритим своє серце.

Такии свитим, що пройдуть крізь покло життя, крізь його вло і бруд — і внесуть із цього шляху душу чисту й лону — отвиряється шлях до самого Бога.

Але любов Шевченка до своєї Матері така безмежна, що його дух не покине землі, — як довго вона в неволі. І це є жертва найвища. Жертва святої, чистої душі, жертва спасення.

Ах тоді, як і шіпро

"...полесе в Україні

У синее море

Кров ворожу, отоді я

І лани і гори —

Все покину і поличу

До самого Бога

Молитися. А до того -

Я не знаю Бога!"

/"Заповіт"/

x x

x

Але тоді Дух Певченка не покине землі.

Його завдання - просвітити.

x x

x

М. ОРЛОТ

Х

Х Х

Порів, що ним живе душа моя,
У слова магійні замикая я:

Коли б навколо мене всі тривоги
Спишили свій докучливий прибіл,
Коли б розтали всі мої дороги,
У славі вечора промішко-золотій,-

Тоді утому серце побероло б
І стало тихе, як озер вода,
І полетіло б серце, білий голуб,
До лісу вічності, до рідного гнізда.

—ooOoo—

ВАСИЛЬ ПАЧОВСЬКИЙ

З циклу "Божата"

Читаю в книгах чини і терпіння
Всіх поколінь у лонах тисячліть -
І блисне думка в хвилі провітління:
Я чую свого духа в тьмі століть,
Що шепче: "тат твам асі!" */

Події йдуть у кругах тисячліття,
Встають славетні предки із могил,-
Рихтять їх панцирі із гербоквіття
І віє дух безомертя з шестокриля,
Що шепче: "тат твам асі!"

Переживаю, що прожив наново,
Мій дух горить промінням їх стремління -
І за ольовами летюся в пісню слово,
І в кожному слові грає його тінь:
До чину гасло родиться наново
З душі віків для нових поколінь,
Що шепче: "тат твам асі!"

—ооооо—

*/ Індійська священна формула: це ти єси.

ВОЛОДИМИР

РІЗДВО СВІТА

/Лист до лицаря/

Достойний Лицарю! Дорогий Труже.....!

Сьогодні Різдво.

Яке прадавнє свято. Історія довгих тисячліть у ньому замкнена.

Не маю навіть права назвати його староукраїнським. Воно сягає своїми коріннями аж до праджерел аріїської віри.

Свято смерті і свято народження.

Свято предків і духів.

Свято народження непереможного Сонця.

Dies Natalis Solis Invicti.

Різдво світа.

Свято Бога Вогню, що, вічно спалюючись, дає вічно нове життя світові.

Різдво.

Це для наших предків сила і істота сама у собі.

Зав'язок світа. Космічний ембріон.

Нам і предки уявляли собі Різдво у вигляді вогненної золотої птахи.

Справді світ родиться із чудесної жар-птиці.

Доконуються найвища містерія містерій. Родиться місяць, зорі і сонце. Вони приходять в цю ніч у нашу хату. Родиться новий світ

із жар-птиці.

Вона пролітає в цей вечір над світом.

А чию дупу затеркне вона своїм крилом.....

Всі світи, всі боги, всі духи предків беруть участь у містерійній вечері.

Торжественно виходить господар під ясні зорі і скликає духів і предків із усіх світів і просторів на святу вечерю.

Довго підготовлялося це свято поєтами, обрядами, чаруванням.

Вкінці....

Приноситься першу жертву в році. Жертву богам і духам предків.

Найстарші потрави, найстарші плоди землі, горіхи, мід, часник, овочі, біб, пшениця. Потрави жертовні і магичні. Для духів горить та ж жертвне світло воскових свіч /встромлених у пшеницю - у хорватів. Сидиться в них на землі, мов над могилою/.

Першу ложку кожної отрави складається у жертві. У жертві приноситься перший напіток /у хорватів стоїть для предків чама з вино.

Свято всього життя. Худоби і рістні.

Свято плідности. Усе, що живе, є продохсвмене. Культ худоби і рістні у цьому святі наявний.

Свято прапредка. Сонячного духа, вачарованого в сноці золотий пшениці.

Свято бога Вогню і Сонця.

Символ бога спалюється у жертві. З цього попелу повстане усе наново.

Різдво. Чатака.

Цей попіл, засіяний, запліднює городи, поля, худобу.

Між додаємо: цей попіл, розсіяний у воеввіті, запліднює простори і часи, родить сонця і зорі.

В цю ніч родиться Айен, незбагненна міць сонів, бог, втілений у людському тілі, спаситель, бог і чоловік, Правдивий Чоловік у філософії Сквороди.

Старовинна арійська ідея втілення Бога у Чоловіці /Індра, Вішну, Кришна, Рама іт.д./ знайшла свій спрощений відгомін між іншими віраами також у християнстві. Вплив християнства на традицію Різдва — як бачимо — зводиться до наймолодшої і найтемної верстви.

Учені дослідники вже знають, що не мають навіть права назвати це свято християнським.

З колядою боролася довгий час церква на Україні. Боролася з малим успіхом.

У цих колядках збереглися останки теологічної і космогонічної мудрости народу.

Щоб вичерпати весь зміст Різдва, треба би писати довгі студії. Логато дечого ще учені не розуміють/береза в колядках — символ і чоловік/.

Щоб пережити весь зміст Різдва, треба мати душу, — живу, багату і глибоку.

Справді, Різдво — це наше свято.

Свято народження, бо ми — це народження нового світу.

Бог — це народження.

Народження — це ми!

Всі духи світа і всі боги присутні на цьому святі.

Кличемо на нього всіх героїв і творців історії.

Кличемо на нього всіх наших предків, всіх великих духів України.

Ці всі духи присутні на нашому святі, вони живуть у нашому серці,
вони втілюються у нас.

Кличемо їх на велике свято Народження Нового Світа.

Кличемо мільйони лицарів і героїв, що живуть у довгій черзі своїх
втілень, що сплять, приопані в холодних скелях безчуття приопаного
і темного народу.

Пробудуємо в серцях народу крипанних духів борців за волю і
правду.

Це вони творять світ, це вони виборюють йому існування. Без них
світ провалився б у темну безодню безсвідомості і безіснування.

х х
х

Вижидаємо золоті птаці, щоб перелетіла над нами і своїм крилом
заторкнула нашу душу.

Справді, світ рсдиться із чудесної жар-птиці, із вогненного бажан
ня, з розпаленої волі, з крилатої ідеї, із громової думки і нятхнен
ного Духа.

Виждаємо, щоб золота птиця заторкнула крилом перунового натхнення нашу душу і тоді.....

І тоді докосується найбільша містерія.

Родиться бог у людським серці.

Людина стає богом.

х
х х

Із попелу всіх опалених на жертві світів родиться золота птиця.

А із неї родяться нові світи, ще кращі.

Різдво - це ми.

Ми - це народження нового світу з великої, всебіймаючої і все-світної ідеї.

Із вогню жертви, на якому горить наше життя.

Із розпаленої волі героїчного чину.

Із натхненої святости нашого духа.

Із громовної сили Бога, утаєного в нашій душі.

Із Перуна.

А чия душу заторкне своїм крилом золота птиця, той зрозуміє ці слова.

Бо що це є світ?

Бо що це є людина?

х
х х

Що це є людина? - питаєш мене, Друже. Сковорода сказав би, щоб шукав Ти відповіді в Трійному серці. Кого там знайдем, тим є

людина.

Чи це мала дитина, що будиться і плаче тоді, як хоче їсти?

Чи хижак, що неприємними очима ненасиченого голоду хоче з'їсти все, що в оточенні, як здасться йому, ще можна з'їсти, а рівночасно - читаємо в неспокійно рухливих його очах - жене його загроза і страх, щоб не з'їв його інший хижак - такий самий, як він.

Чи може овиня, вдоволена з того, що сидить у болоті і має досить смердючої юшки?

Чи може орел, що, не спробувавши ще повних сили молодечих крил, зірвався до високого загірного лету, щоб побачити завіршне сонце?

Чи може лицар, що довго спав у могилі, а тепер до бою святого пробудився?

Чи може замало тобі чоловічости?

Чи може занадто гидке для Тебе навіть саме імення цієї темної і ганебної породи?

Чи можеш зажагнути розбудити Бога в собі?

Чи може це надто сміливе прагнення для Тебе?

Я Тебе остерігаю перед тим прагненням і тим божевіллям.

Завернися з дороги, якщо Ти не доета сильний.

Бо почувш, що світ розпадеться під Тобом і отворил незнані і грізні пропасті і тисячні нові питання повстануть у нових якихось прірвах і безоднях.

Чи не хочеш, щоб доконалася містерія Різдва ?

Щоб народився Правдивий Бог у правдивому нашому тілі, серед туч, блискалиць метеорів і громів, що знищать усі злі сили світа.

Чи хочеш стати, як Бог, свідомий добра і зла, правди і неправди, заблуду і святості, безвладу і духа ?

Чи може Ти надто слабкий для цього найбільшого прагнення ?

Ні, я вже знаю Твою відповідь.

Ти хочеш !

Бо прагнеш великого і ніжного. Бо це є велич Твої душі, магичний ключ Твого духа.

Чи є щось більше, як Бог Перун ?!

Чи є щось краще, ласкавіше, як його громовинне натхнення ?!

Ти питаєш мене, що це таке людина.

Спитай свого серця, а воно само дасть Тобі відповідь.

Ми є дорога правди.

Коди скажеш, що людина - це машина м'яса і нервів, то це теж буде правда, але правда найменших і найнижчих.

Відповісти на це питання-це значить вирішити свою долю.

Кожна людина відповідає на це питання щодня і щогодини у своїх вчинках .

Ми є здійсненням правди.

Ми є пробудження сплячого Бога.

Народження Бога в людині.

Ми є Різдво.

І тому Різдво - це наше свято.

х х
х

Кличемо на свято всіх духів України.

Кличемо всіх великих вішунів перунових, що сотворили його культ.

його ідеал у душі людини.

Кличемо Бояна, співця наших героїв, мудреця і мислителя.

Кличемо Володимира, що шукав правди і віри на цілому світі.

Кличемо Богдана, щоб сурмою своєю підняв нарід до святої борні за правду.

Кличемо Великого Григорія, Переможця Дракона, об'явителя божественності людини.

Кличемо Тараса, щоб ножем натхненного слова розрізав наше серце, вицідив сукрувату кров і налив туди чистої, святої, лицарської.

Ці всі душі присутні на нашому святі, вони живуть.....

Вони вже вічно будуть жити в свідомості Ордену.

Кличемо їх на велике свято Народження Нового Світа.

Кличемо всі хори українських духів, всі круги народу.

Кличемо, пробуджуємо зі сну мільони оплячих лицарів.

х х
х

В цей великий день я бажаю Тобі величчя і ніжності.

В цей великий день я бажаю Тобі перш за все великої віри.

Це Тобі найпотрібніше !

Все інше прийде разом із нею.

Лицарський привіт, повний дружньої любови

Володимир

ДУМИ МАНДРІВНИКА

I.

Над бистрою водою сонечко походить та з лазурного лученька золотими стрілами в хмари влучає... Падають стріли на воду, тремтять од вітру, що в вітхизни сонечка добігає.

Злітаючи з долоні Зсєвишнього, червневі пташки досьднууть дрібнооркестрові голоси до гудучого грому дєвіниць. Вістують усім про мир та блаженотво.

Я тайно радїю: я - жертва, принесена в ім'я всєлюдького празника, що три літа спалювала сама свою душу, невримо для інших.

Три літа в мені говорив чийсь голос, три вічності говорив.

В день радості я мовчу; я виріль, рєштка пожару, що опалив демона, найотрашнішого на землі.

Я мовчу і думаю: мені однаково... хоч клянїть, хоч хвалїть... Я мав отрїду сонця, підняту на рїдній річці, і пішов з нею далеко - в середину пєкла і пустиз її в тємну суть ала, в середину сєрця демона, найльотїшого на свїті.

Я завжди зостаюся сам. Бушли проотрєлений чужинцями, недужий, я зважився піти в ад і сказати єслово іотини, як олужка в всєлюдького храму.

Над крївавим безумотвом вїйни стояла моя вітчизна перед тронем Вічного Судїї і поєивала свого ворога - вбивцю.

Свїт радїє. А я мандрую один по зелених берегах, мимо стародревнїх будївель.

Клонїться колоски в рїзногєлоєїці жита й пшєниці; шєпчуть про

чудо в храмі-овіті.

По один бік дороги маки поломеніють, а по другий — голубініють блаженні волошки.

Мені в серці горить ніж страждання.

Проїжджає віз, а в ньому—дитина; шеничноволоса і промінноока; вона наймудріша в овіті...анголя, що показує пальцем на щось у далоні і дивиться на весь хрещензй овіт мирно, надсвітнр, ясно.

Кому ти належиш, земна дитино?

Хто тут кудус так мудро всіма речами і дає знаки спасіння?

Безмежний день. Скорб. Дороги на зелених берегах.

II.

— Ти ж знав, на що йшов: щоб кинути іскру од сонця людяности, кинути її в преісподний, в центрі воесвітнього зла, — знав і зважувався на безповоротний вихід³ Вітчизни, на безолав'я в людських очах, на вічну розлуку з рідними.

Ти ж знав, на що йшов: в літа досмертного блукання вмиватися чорною водою, роняючи на неї криваві ольози; хресно журитися, згадуючи покинутого сина та дружину. Задихатися в духівній тьмі, збивати ноги на чужих порогах і замирати під чужими порожнями.

Знав! Казу правду, що знав, а чогось так тяжко на серці. Душа блукає на твердині земній і повторює самотну думу.

Терплю. Катуюся щодня і щоночі. А якби треба було знов кинути іскорку од сонця людяности в тьму овітового покля, — знов пішквоби і прийнявби муки, в стократ більші.

Катуся під сірим дощем на безлюдній дорозі.

Ченшиду війну і вбивство, бо я-член партії сонячного світла.

- III -

Пригадує: - небо - в хмарках од пожеж.

Так димить, що сонечко - як темнокривавий круг. Воно зовсім
зникло.

Сутінки життя. Мерехтливі вогні страждання і думі серед них.

Діти, - двійко їх сердешних, - ідуть, взявши за ручки, і при-
співують, проказуючи в лад.

Тіні страждання : темряві, схожі на жінок, обертаються і уміха-
ються лебо.

А сонця нема. Нічого людського нема.

Існує неземля. Є невіт і нежиття на ній.

Дивлюся вгору. Раніш небо заступали моторомні руїни...а тепер
їх теж побило. І так побило поруйновану цютку, що явився просвіт
і стало видно в невіті темнокривавий круг сонця.

Хмара од згорілих будівель і згорілих людей - одступила...

Скоро червоно-чорний дим заокривсь яокравім і на неземлі про-
мені родилися.

І в нежитті ск ро завіттилися очі.

Були нелюди, а стали ж люди- та й які! Спокутувані й освячені
через страждання, по перейшло міру неба і землі.

В очах двох дітей світлонько радості.

Взявши за ручки, ідуть і промовляють в лад...

Їх ніженьки переступають через попіл- через прах квіток, що згоріли сьогодні .

Скоро перестануть диміти тіла людей, що горять у провалених домах,- перестануть палати і пахтіти так страшно.

На попілі знову зацвітуть проміноткані очі рослиночок.

Земля зміниться. Люди теж.

Я надіюся, дивлячись на дітей, що минеться час звірства і поч-
неться час людяности.

Вірю. Знаю, що життя покращає.

Хіба ж зможуть люди вічно демонами бути?

IV.

Голосить од горя і гзиває, як душа жіноча, дзвін.

Уполудень гзиває дзвін.

Село.

Віє й віє так, що тополині одежини киплять і свіжа зелень пов-
сюди бажає зірватися з місця. А їй заборонено: вічно шуми на місці.

Метелики,- білі гості іншого краю,- шукають спочуття і над лю-
тками б'ються з силою, що дужча за них.

Віє неаносимо. І от тепер я знову зіхожу вниз- туди, на руїни
аду, розбитого високою силою.

Моя ненависть така велика, як моя любов - така велика, що я
ходжу за чорними демонами розбитого аду і клянжу їх і щосекунди на-
гадую їм про їхні злочини.

Тремтять ! Мучтеся за дитячу кров, що пролили; за немилосердя,
за зло свого темного серця, що з нього виходив сміх, коли застрі-

лені вами немовлята хрипіли, а матері здіймали неслівський вопінь,
а потім і самі падали, застрілені в груди - падали в рив, на ово-
їх дітей.

І не відстану... Мовчущий, дивитимуся на вас залізними очима.

Знову горить каміння руїн; душить вас, проклятих навіки вічні.

Нагорі - гомін зеленого світу та хмарного вітру, та голубого
надсвіття.

Тьма

А тут - і вогонь мого ненависти.

На руїнах пекла ховаються мучителі немовлят, терзателі невинних.

Біжить од огню зненависти, що, священний, б'ється в моїх грудях.

Нагорі - гомін надсвіття. А я стою на обпаленому камені і клянжу
окаєнних, що катували безневинну кров дітей людських.

Мені радості нема, аж поки згинуть окаєнні!

У.

Фашист - ворог неба; він ненавидить духові сили і людину, якщо
вільна. Образа для землі - он що фашист.

Поворухнеться меч архангела Господня - і стадо людоненависника
побіжить світ-за-очі. Так побіжить од ниви табун дурних гусей, що
його проганяє грім з чорного півнеба : грім, стнений, мов жоржина;
грозмучий, мов міна, яка рветься на приморському граніті.

Фашист - ворог неба; він родився в смітті, що його демони вики-
дають через поріг підсвіту і одмітають до моря.

Чорнозеленого моря шторм одмие той послід од каменя - одмие
солоню водою, і хай пропадає той послід на вічнім дні.

- * -

А вдосвіта з-за золотосизих туч загомонять, як душі струн оркестру, — загомонять розкриті, різнойдучі, широкоогненні промені сонця, і нові люди, чиоті серцем, стоятимуть на приморському граніті і тихо олавитимуть святий світ.

УІ.

Біля дороги — високі темнофіялкові свічі на зелених канделябрах.
Навкруги — паражучий шум чатинного лісу, невтишний шум чатинного лісу.

І як серед такої краси міг родитися найбільший розбій на світі?!
Іду, роздумую : чи можливо, щоб Німеччина стала боротися за найсвітліші основи людського життя?

Хочу вірити.

А навкруги — паражучий шум чатиння лісу, його розмова з небесами... вони ж, голубі, часом розхмарюють свій гнів і милосердно всміхаються.

Я не довіряю твоїй красі, тутешня земле!

Промінна думка сонця висвітлюється над лісами, а гори потоками плачуть.

УІІ.

Ударили промені, послані звідкільсь — і виник світ.
Хто ж послав їх? Чия в них невимовно велика мудрість і сила?
У всьому є зміст; людина знає добру волю й дію; а дерево, що он тремтить од радості, не має змоги зійти з місця... А воно ж — як братінко мені: таке рідне!

Новозелена пшениця. Коло ніг / мов на сторожі / нектарський мед —

огонь і темно-фіялковий горошок. Полум'яніють і на перехожого поглядають:— хто ти такий? Тось думають...

Рай. Прокинувся в ньому, бо хтось погукав: пора! Підеш під дерево умитися. Пташки змовились голубою радіти.

Лиш одна стальна-стально-крила птиця, ревучи моторами; чотирма моторами, летить на захід сонця, на голубі озера і ріки неба.

Мені сумно і радісно. Дівчатко попаса гусей... в зеленому платті:— серафименяточко на землі.

УІІІ.

Ви, цвітанки превеликі, як чиста радість білі: коронні гості в травах, діти планет на землі: чого в нас жовта зрада лягла на серцях?

Он чорнобривці — ті вірніші: думають про іскренність вечірнього сонця.

А воно хмариться...

Сизі та чорні дими над горами; білучі блискавки над ними.

Ударили міни :— то грім. Дитина крикнула :— мамо, лихо надходить !

Немає дому в матері і в дитини, щоб сховатися од полум'я та од плакучого дощу.

Тільки руїни. Тільки доми з проломленими черепами стоять — обгорілі кіотяки.

Покорчені заліза, великі, як дерева. Пустка. І річка: стара та мила, добра річка. Все прощає. Обмиває всі гріхи. Просвітлює свою й чужу душу і в сонці, і в полум'ї грому.

На березі дроз загублених: мами з дитиною. І нікуди податися,
хіба що в чорні од попелу смерти доми, в огонь. Ні, тут зостатися:
світ пожаліс, бо хіба ж діти винні?

Будь проклятий навіки, хто винуватить дитину і смерть насилає
— буди ще раз проклятий, як собака!

Чому грим заб'є осиковий кілок у могилу.

В пренижках ділій зрада на серці, а чорнобривці:— ті вірніші:
думають про окрему роботу сонця.

IX.

В мене нема нічого; один тільки красний світ,— поки я на нього
дивлюся,— мій... більш нема нічого.

Коло великої пляху сиджу і читаю книгу; захотівши їсти, збиваю
плоди з дикого дерева. Труджуся, аж піт ясно капає.

Приходить мама з дитиною — чужинка. Даю їй покоштувати ягід.

Збиваю, а вона збирає. Їсть і відходить кудись.

Приходить замурааний клопчик, він схожий на мого сина.

Даю йому їсти.

Подаль сидить дід і дивиться на мене; підходить і страшенно
спильно дивиться мені в очі, а не просить нічого. Оддаю йому
найкращ. вишні.

Берусь читати далі.

Чи й мусьму синові хтонебудь, замість мене, дасть попоїсти ви-
шень; чи пожаліс хтось і його?

І от що думаю: чи не послав Господь мені цих подорожніх, а я й
не здогадався, де чого це?

Тоді я плачу, криком беручи в груди повітря, — ридаю без сліз,
як звір.

Думаю: одняли в мене віру в Господа ;, одняли вітчизну і матір
та батька. Скалічили душу...

Хто вас покарав?! Хто?!

Є сила, дужча за всякого злочинця.

Амінь.

X.

На горі вишні скоро почнуть голий санок: здуть, коли скрипки
місяця нічного заллються од плаотя.

В зеленоглубій емалі жевріють хмарки-осгрови, ще на них сонечко
гостює... — вечір на горі.

Одні дівчатка оміються і жартують. А другі, нещасні, в землі
лежать... — хто розшукає їхні могилки? Кому було дано право мучити
і вбивати їх?

Звіртло! Кага повинна бути страшна, хай сонечко отемніє на
мить, а потім заіскриться і запреміниться в ранішній радості в
сто раз ясній.

Аду. Страждаю. Як розривиться друга драма землі: — чи не буде,
часом, більшого кровополиття і чи не згине ще більше діточок,
чистих серцем:

Проклинаю вішну і душителя проклинаю.

В небі Господь царює. Сіє престол правди на вечірній горі.

З М І С Т

1. Володимир: Індра Світлотворець /Переклад із санскриту/...ст. 1
2. Володимир: Кайдани порвіте /у століття "Заповіту"/.....ст. 3
3. Василь Пачовський: З циклу "Есхата".....ст. 7
4. М. Орест: Порив, що ним живе душа моя.....ст. 8
5. Володимир: Різдво Світа /лист до лицаря /.....ст. 9
6. Константин: Думи мандрівника.....ст.17

ВИХОДИТЬ НА ПРАВАХ РУКОПИСУ

ВСІ ПРАВА ЗАСТЕРЕЖЕНІ